

Sygn. akt II CSK 556/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. B.

przy uczestnictwie K. X.

o podział majątku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odrzuca skargę kasacyjną

**2) zasądza od K. X. na rzecz A. B. koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika K. X. od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 stycznia 2017 r. należy podnieść, co następuje :

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna przysługuje w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Z tych względów wymogiem formalnym skargi kasacyjnej w tzw. sprawach działowych jest wyliczenie i wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Prawidłowość wypełnienia tego obowiązku podlega kontroli sądu drugiej instancji i Sądu Najwyższego, które mogą weryfikować wskazaną kwotę na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, nie publ., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, nie publ. oraz z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, Nr 1, poz. 11).

W sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej wartością przedmiotu zaskarżenia jest nie wartość całego majątku podlegającego podziałowi, lecz wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie. Z reguły nie można ona przekraczać wartości udziału w dzielonym

majątku uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004. Nr 4, poz. 60, z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 107/09, nie publ., z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, nie publ., z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ., z dnia 6 listopada 2015 r., II CZ 76/15, nie publ. oraz z dnia 13 stycznia 2017 r., III CZ 61/16, nie publ.). Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału, kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia, należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004/4/60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, nie publ., z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, nie publ. oraz z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 i orzeczenia w nim powołane.).

Wskazana przez skarżącego jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwota 155 000 zł. jest wartością całego majątku podlegającego podziałowi, w którym skarżącemu, według Sądu, przysługuje udział 65 procent, zaś wnioskodawczyni 35 procent. Sąd ustalił także wartość nakładów z majątku osobistego skarżącego na majątek wspólny w kwocie 90 100,41 zł i zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 22 714,86 zł tytułem całościowego rozliczenia byłych małżonków. Z treści skargi kasacyjnej wynika, że skarżący nie kwestionuje składu i wartości dzielonego majątku, natomiast żąda ustalenia jego udziału na 80 procent, zaś byłej żony na 20 procent oraz podwyższenia wartości nakładów z jego majątku osobistego na majątek wspólny o kwotę około 30 000 zł. Nawet gdyby przychylić się do tych postulatów, to wartość interesu skarżącego, polegająca na zmniejszeniu wysokości spłaty na rzecz wnioskodawczyni, jest z całą pewnością niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych, co oznacza niedopuszczalność skargi kasacyjnej

ratione valoris. Z tych przyczyn podlegała ona odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

aw

jw